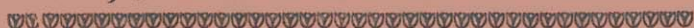

«ՊԱՐՏԷԶ» ԻՐԱՆԿԱԿԱՆ ԻՍՏԵՆՈՇՍՐ — ԹԻԻ 1

ՀՈՒՆԳԱՐԱԿԱՆ

 ՀԷՔԵԱԹՆԵՐ

ՀԱՅԱՑՈՒՑ

ՅԱԿՈԲ ԲԱՐՈՒՆԻ

ՎՐՈՍ, Փրովտիվ — Պուլկարիա

1933

ՀՈՒՆԳԱՐԱԿԱՆ ՇԷՔԵԱԹՆԵՐ

ԴԱՆՈՒԹԻ ԱՓԵՐՈՒՆ ՎՐԱՅ

1855 թուականին էր. Հունգարիոյ Ս. Անտրէ դղեակին չրջակայ քաղաքներու թուր ազնուական ընտանիքները տօնակատարութիւն կը կատարէին: Այդ օրը տեղի կունենար ազնուական ընտանիքներու զաւակներուն հարսանիքները:

Ամէնքը ուրախ էին, միայն հարսին քոյրը, Լուիզան, շատ ախուր էր:

Ան հազիւ թէ ներկայ եղած էր պսակի արարողութեան, և նորապսակներուն ի պատիւ սարքուած տօներկու ազնուական երիտասարդներու ձիարշաւին, յանկարծ հեռացաւ դղեակէն ու գնաց պարտէզին մօտակայ Դանուր գետին եզերքը: Հասնելով փայտէ փոքր կամուրջին մօտ, անցաւ կանանչութիւններու մէջ կորսուած դղեակ մը:

Այդ կղզեակը այնչափ պզտիկ էր, որ Դանուրի հանդարտ հոտող ջուրերուն մէջ բուսած ջրածաղիկներու ածուի մը կը նմանէր: Այնչափ պզտիկ էր, որ դարնան ձիւնհային գրեթէ կը ծածկուէր ջուրերով: Իսկ ջուրերուն քաշուելէն ետք կը ծածկուէր գեղեցիկ կանանչութիւններով ու ծաղիկներով: Այս սքանչելի արօտատեղին, այն ատեն կը դառնար այդ չրջանի եզերուն ու կովերուն արածելու վայրը, որոնք հոն կուգային ամառուան տաք եղանակին, հովիւ ի մը առաջնորդութեամբ:

Այդ կղզեակին մէջ կար փոքրիկ խրճիթ մը, ուր կը բնակէր հովիւը և իր կինը՝ որ Լուիզայի ստնտունն եղած էր:

Իրիկունը մօտ էր. հովիւը որ Միշէլ կը կոչուէր, սովորութիւն ունէր այդ միջոցին նուազեյ իր սրինգը: Ու նրբ այդպէս կը նուազէր, Լուիզայի մօտենալը նշմարելով ոտքի ելաւ:

— Սի՛ղճ պզտիկս, գոչեց կինը՝ խրճիթէն ելլելով: Այսօրուան պէս օր մը, ո՞ր հովը քեզ հօտ բերաւ: Այսօր ամէն մարդ կը զուարճանայ ձեր տունը, իսկ դուն հոս եկած ես, մանաւանդ որ նոր հազուստներ ալ հագած ես, պիտի աղտոտես զանոնք և խնամակալութիւնդ պիտի բարկանայ քեզի:

— Ես բնաւ հաճոյք չէի զգար տունէն, պատասխանեց Լուիզա, ես աւելի նախամեծար կը սեպեմ Միշէլի պատմութիւնները մօտիկ ընել, փոխանակ ներկայ ըլլալու հարսանեկան ուրախութեանց: Ու դառնալով հովիւին.

— Այնպէս չէ՞ Միշէլ, ըսաւ, դուն ինծի պիտի պատմես մէկ երկու հատ քու սիրուն պատմութիւններէդ:

— Անշուշտ, պատասխանեց Միշէլ. քու այցելութիւնդ պարապը չհանելու համար քեզի պիտի պատմեմ քանի մը նոր պատմութիւններ:

Հունգարիոյ մէջ ժողովրդեան հէքեաթները խիստ չատ են: Միշէլ ալ պատրաստ էր այդ հէքեաթներէն մէկը պատմելու, երբ զէպք մը արգելք եղաւ իր պատմութիւնը սկսելուն:

Լուիզայի խնամակալութիւն Օր. Հելէնի նշմարելով Լուիզայի բացակայութիւնը, զինքը փնտռե-

17851-59

լլու համար մինչև կղզեակ եկած էր, Լուիզան տեսնելով.

— Պզտիկ անհնազանդ, դուչեց հեռուէն: Այս միջոցին ձեր տունը ամէն ժարդ հարսանեկան ուրախութեան մէջ է: Ես քեզի արգիլած էի տունէն դուրս ելլել. դուն կը ձգես ամէն բան ու հոս կուգաս և նոր հաղուստներդ ալ կազտոտես: Շո՛ւտ հետեւէս եկուր...

ԾԱՓԱՀԱՐՈՒՈՂ ՊՈՂԵՄ ՆՈՒԱԳԱԾՈՒՆԵՐԸ

Օր. Հելէնի Լուիզայի թիւէն բռնած դէպի տուն կը քաշէ զայն:

— Ցտեսութիւնս պղտրիկս, դուչեց հովիւը, մի' տխրիր, վաղը քեզի պիտի պատմեմ թէ ի՞նչպէս Հունգարիայէն հեռացած է "Վերջին Պարիկը":

Այս խօսքերը սակայն, չկրցան Լուիզան մխիթարել: Ան լալով մտաւ իրենց տունէն ներս:

28

Այդ միջոցին խումբ մը Պոհեմ նուսպածուները իրենց զունազեղ գզեւտներով և երաժշտական գործիքներով երգ մը աւարտելու վրայ էին, հանդիսականներու բռնն ծափերուն մէջ:

Երբ տեսան Լուիզայի արտասուելը, ամէն ոք ուղեց իր տխրութեան պատճառը հասկնալ: Ան աջ պատմեց թէ ինչո՞ւ տխուր էր:

Մեծ քոյրը պզտիկին ուրախութիւն մը պատճառելու համար, ներկաներուն դառնալով ըսաւ.

— Ինչո՞ւ. համար միայն Լուիզան լսէ պատմութիւնները, եթէ դուք ալ կը փափաքիք, սիրելի հիւրերս, հիմա մարդ մը զրկենք, կանչել տանք Միշէլը, հոս ամէնուն ներկայութեան պատմէ իր պատմութիւնը: Այս կերպով հաճելի երեկոյթ մը անցուցած կըլլանք:

Այս առաջարկը ամէնուն հաւանութեան արժանացաւ: Անմիջապէս մարդ մը զրկեցին և հովիւը կանչել տուին զզեակ:

Քիչ վերջը հովիւը կը հասնէր այնտեղ: Երբ իրեն յայտնեցին զինքը կանչելնուն պատճառը, ան ուրախութեամբ սկսաւ իր պատմութեան: Մենք ալ, սիրելի փոքրիկ ընթերցողներս, այդ հարսանիքին հրաիրեալներուն հետ, ուշադրութեամբ հետեւինք իր պատմութեանը որոնք որքան հեաքքորաչարժ, նոյնչափ ալ բարոյալի պատմութիւններ են:

1.— ՎԵՐՋԻՆ ՊԱՐԻԿԸ

Հին ատեն Վասարէլի անուն լերան վրայ
դղեակ մը կար. այսօր աւերակ է ան: Այս դղեակը
երկար ատեն պարիկներու բնակավայր եղած է:

Երևակայեցէք թէ այդ երկրին բնակիչները
ո՞րչափ բախտաւոր եղած ըլլալու են, քանի որ ի-
րենց ամէն դործերուն համար պարիկ օգնականներ
ունէին: Այդ պարիկները ամէնէն պարզ դործերուն
անգամ հրաշալի ձևեր կուտային, առանց փոխարէն
քան մը պահանջելու: Զարմանալի չէ՞:

Օր մը այդ պարիկներու դղեակին ջուրը կըտ-
րած էր: Բնական է ջուր փնտռելու համար անոնք
մինչև գիւղ կերթային: Բայց որչափ դարմացան
երբ տեսան որ իրենց ջուրը կտրողը գիւղացիներն
էին, այն գիւղացիները որոնց այնչափ բարիքներ
ըրած էին իրենք: Այդ մարդիկը այնչափ ապերախտ
դարձեր էին որ նոյն իսկ իրենց հորի ջուրէն ան-
գամ տալ չէին ուզեր պարիկներուն:

Այդ պարիկներուն թաղունին իր ընկերուհիները
ժողովի կանչելով, անոնց խօսեցաւ այսպէս.

— Սիրելի՛ քոյրերս, կը տեսնէք թէ մարդիկ
ո՞րչափ ապերախտ են մեզի հանդէպ: Հիմա մեզի
կը մնայ վերջին միջոցը փորձել: Մեր մէջէն ամէնէն
սիրուն և ամէնէն հրապուրիչ պարիկը պիտի դըր-
կենք գիւղ, համոզելու համար գիւղացիները որ մե-
զի ջուր բերեն: Եթէ անսիկա չկարենայ համոզել
գիւղացիները և հոն ջուր բերել տալ, մենք ալ
պիտի ձգենք ու հեռանանք այստեղէն: Որովհետև
գիտէք թէ առանց ջուրի կարելի չէ ապրիլ:

Բոլոր պարիկները հաւանեցան այս առաջարկին՝
ու իրենց մէջէն ամէնէն սիրունը և հրապուրիչը
գիւղ զրկեցին:

ՊԱՐԻԿՆԵՐՈՒ ԹԱԳՈՒՀԻԻՆ ԺՈՂՈՎՐ

Բայց անօգուտ: Գիւղացիները իրենց կոշտու-
թեան և ապերախտութեան մէջ այնչափ առաջ դա-
ցին, որ այդ պարիկն ալ պարապ ետ դարձուցին,
ինչպէս ըրեր էին անկէ առաջ զացողներուն համար:

Ա՛լ պարիկներուն ուրիշ բան չէր մնար, բայց
եթէ հեռանալ այդ ապերախտ մարդոց երկրէն:
Այդպէս ալ ըրին:

Այն ատենէն ի վեր Վասարէլի բնակիչները
չունին այլեւս այն հրաշագործ օգնականները, որոնք
իրենց հացը կարկանդակի և ջուրն ալ օշարակի կը
վերածէին:

2.—ԹԷ ԻՆՉՊԷՍ ԱՄՈՒՍՆԱՅԱԼԻ

ԻՇԽԱՆՈՒՀԻԻՆ ՀԵՏ

Հին ատեն ծեր Թադաւոր մը կար, որուն աղջիկը շատ գեղեցիկ էր: Թէև ամուսնանալու տարիքը հասած էր, բայց ան չէր ուզեր ամուսնանալ:

— Աւելի լաւ կը սեպեմ հօրս տունը մնալ, կըսէր ան, որովհետև շատ սիրուն պարտէզ մը և հրաշալի ծառ մը ունի:

Այն ծառը որ կը սիրէր իշխանուհին, զարմանալի ծառ մըն էր. անոր ճիւղերը մինչև երկինք կը հասնէին ու բոլոր այդ երկրին բնակիչները «իշխանուհին Մատը» կը կոչէին զայն: Բայց այդ ծառն է որ իշխանուհին դժբախտութեան պատճառ եղաւ: Ահա թէ ինչպէս:

Օր մը, երբ ան կը պտտէր կանանչ պարտէզին մէջ, իր սիրած ծառին մօտերը, յանկարծ փոթորիկ մը ելաւ ու հովը սկսաւ փչել այնպիսի ուժգնութեամբ որ իշխանուհին հագուստները ուռեցուց և զայն օդին մէջ վերցուց թռուցիկի մը պէս, միշտ վեր, դէպի վեր, մինչև կապոյտ երկինքը:

Թադաւորը, որ իր նախարարներուն հետ պարտէզն էր այդ միջոցին, տալած կը նայէր անոր ետեւէն, մինչև որ իշխանուհին կորսուեցաւ ամպերուն մէջ:

Թադաւորը անմիջապէս իր աղջիկը փնտռել տուաւ ամէն կողմ: Շատ փնտռեցին այն գիշերը և յաջորդ օրն ալ, բայց հետք մը չգտան:

Հետեւեալ օրը Թադաւորը հրամայեց իր Թըմբկահարներուն և մունետիկներուն, երկրին ամէն

կողմը պատիլ և օրը երեք անգամ թմբուկ զարնել՝
Ռան բլան բլան... Ռան բլան բլան... խոստա-
նալով թագաւորին աղջիկը բերողին շատ մեծ նը-
ռէր ժը տալ։ Ամէն լսող կաշխատէր իշխանունին
գտնել, բայց անկարելի կըլլար։

Բարեբախտաբար թագաւորը չուտով իմացաւ
թէ իր աղջիկը ուր կը գտնուի։ Բարի պարիկ մը
մեղքնալով թագաւորին, անոր ցոյց տուաւ թէ իշ-
խանունին կը գտնուի իր պարտէզին մեծ ծառին
գագաթը եօթը գլուխով վիշապին հրաշալի պալա-
տին մէջ։

Յաջորդ օրը թագաւորը իր մունետիկներուն
հրամայեց, ժողովուրդին յայտարարել։

— Կը խոստանամ աղջիկս ամուսնացնել այն-
քաջին հետ, որ պիտի յաջողի ազատել զայն, ճիւ-
ղերը մինչև երկինք հասնող մեծ ծառին գագաթէն։

Եւ մունետիկները իրենց թմբուկներով, ուն
բլան բլան, ուն բլան բլան, յայտարարեցին թա-
գաւորին այս հրամանը ամէն կողմ։

Քանի՜ քանի երիտասարդներ փորձեցին այդ ծառին
վրայ ելլել, իշխանունին ազատելով թագաւորին
փեսայ դառնալու համար։ Բայց այդ հսկայ ծառին
վրայ ելլել անկարելի էր։

Ատոնց մէջէն ամէնէն բախտաւորը եղաւ, Ժա-
նօ անունով խողարած մը։

Ժանօ շատ բարի խողարած մըն էր։ Անիկա
ունէր փոքրիկ հիւանդ խոզ մը, որուն շատ խնամք
կը տանէր։ Օր մը երբ տաք ջուրով կը լուար զայն,
կենդանին յանկարծ լեղու ելաւ ու սկսաւ խօսիլ։

— Շատ շնորհակալ եմ քեզմէ, պզտիկ խոզա-
րածս, ըսաւ, դուն զիս խնամելով մեծ բարիք մը
կընես, ես ալ կուղեմ փոխարինել այդ բարիքը:
Քեզի պիտի օգնեմ որ իշխանուհին ազատես մեծ ծա-
ռին գազաթը գտնուող եօթը գլուխով վիշապին
պալատէն: Տե՛ս, քովդ եօթը գոյգ կօշիկ կայ, երբ
այդ բոլոր կօշիկները գործածես, ինքզինքդ մեծ
ծառին գազաթը հասած պիտի գտնես: Հոն հաս-
նելով, պիտի տեսնես տերեւ մը որ բոլոր տերեւնե-
րուն ամէնէն մեծն է: Վիշապին պալատը այդ տե-
րեւին վրան է: Եղբայրս որ թռչող ձի մըն է, այդ
վիշապին ծառայութեան մէջ է: Երբ իր քովը հաս-
նիս, մնացեալը ան պիտի ըսէ քեզի:

ԺԱՆԾ. — Բայց գետնէն մինչև ծառին գազա-
թը շատ հեռո՞ւ է:

ԽՈՁԸ. — Բոլոր ձիւղերէն անցնելու և գա-
զաթը հասնելու համար վեց—եօթը ամիս պիտի
քալես:

ԺԱՆԾ. — Լաւ, բայց այդչափ ատեն ի՞նչ պի-
տի ուտեմ:

ԽՈՁԸ. — Ճիշդ է, ես այդ մասին չէի խոր-
հած, բայց ատոր համար ալ պիտի օգնեմ քեզի:
Ա՛ռ քեզի սեղանի անձեռոց մը, երբ անօթեհաս
ասիկա կը փռես տերեւի մը վրայ ու ճաշը անմիջա-
պէս պատրաստ պիտի ըլլայ: Կուտես, կը խմես ու
կշտանալէ ետք անձեռոցը նորէն կը ժողվես:

Ժանօ շնորհակալութիւն յայտնելով պզտիկ
հիւանդ խոզին, առաւ կօշիկները և անձեռոցը ու
մնաք բարով ըսելով, չիտակ թաղաւորին պալա-
տը դնաց:

Երբ զինքը ներկայացուցին թագաւորին.

— Վեհափառ Տէր, ըսաւ, ես Ձեր աղջիկը աւելցանելու եկայ:

Թագաւորը պահ մը ժանօն դիտելէ ետք, ըսաւ.

— Քեզմէ առաջ չատեր եկան, բայց բոլորն ալ պարապ ետ դարձան: Ահա պարտէզը և ծառին ճամբան, կը մաղթեմ որ յաջուիս:

ԺԱՆՏ ԹԱԳԱՒՈՐԻՆ ԿԸ ՆԵՐԿԱՅԱՆԱՅ

Ժանտ թագաւորը բարեւելէ ետք, պարտէզ անցաւ, գործի սկսելու համար: Իսկ թագաւորը աւելոր քալուածքը դիտելով, ըսաւ.

— Կուգէի որ այս տղան իմ փեսաս ըլլար:

Ժանտ, խողին տուած պատուէրին պէս, կօշիկները և անձեռոցը բռնած, սկսաւ ծառին վրայ բարձրանալ:

Մինչև որ երկրորդ ճիւղը հասաւ, ինքզինքը շատ յոգնած զգաց: Բայց երբ իր կօշիկները հանելով

խողին տուած կօշիկներէն զոյգ մը հագաւ, ու այնպէս
թեթեցած զգաց ինքզինքը, որ սկսաւ ճիւղէ ճիւղ
թռչիլ:

Թապաւորը և իշխանները որ զարմացած կը
դիտէին զինքը, շուտով կորսնցուցին իր հետքը ծա-
ռին ճիւղերուն մէջէն:

Կէս օրին ժանօ իր առաջին ճաշը ըրաւ: Ան-
ձեռոցը փոեց տերեւի մը վրայ ու կերակուրը պատ-
րաստ էր: Ճաշը չստ համով էր, բայց ժամանակ
կորսնցնելու չէր. շուտ մը ժողովեց անձեռոցը ու
սկսաւ նորէն բարձրանալ:

Քանի կը բարձրանար ծառին ճիւղերը աւելի
կը մեծնային ու տերեւները աւելի կը խոշորնային,
այնպէս որ մարդ առանց վախի կրնար այդ տերե-
ւներուն վրայէն քալել:

Ճամբորդութիւնը շատ երկար և յոգնեցուցիչ
էր, ամէն ամիս կօշիկ մը կը մաշեցնէր ու կը նե-
տէր: Եօթերորդ ամսուն այլեւս չէր կրնար իր կօ-
շիկներով քալել: Այդ միջոցին տեսաւ ամէնէ հսկայ
տերեւը, որուն երկայնութիւնը 500. իսկ լայնքը 100
մէթր ըլլալու էր: Անոր մէջտեղը հրաշօլի պալատ
մը կը փայլէր արեւի լոյսին տակ, որ եօթը զլիսով
վիշապին պալատը ըլլալու էր:

Ժանօ առանց երկար մտածելու, անմիջապէս
գնաց պալատին կողմը, մտաւ ներս ու սկսաւ սեն-
եակները պտտիլ: Վերջապէս հասաւ սենեակ մը,
ուր շատ մօնկամարդ աղջիկ մը նստած դառնօրէն
կուլար:

— Խեղճ աղջիկ, մտածեց ժանօ, որչափ զեղեցիկ և որչափ ալ դժբախտ է: Կերդնում աղատեի զինքը, եթէ կեանքս ալ վրայ տալ պէտք ըլլայ:

Իշխանունին երբ տեսաւ ժանօն, թէ՛ ուրաթեան և թէ տրտմութեան աղաղակ մը արձակեց: Ան գոհ էր որ մարդ մը եկած էր իրեն օգնութեան, բայց զիտէր թէ որչափ անգութ էր Վիշապը, որ զայն տեսնելուն պէս անպատճառ պիտի սպաննէր:

— Պարո՛ն, ըսաւ իշխանունին, շատ չնորհակալ եմ որ զիս ազատելու համար մինչև հոս եկած էք: Բայց զգուշացէք Վիշապէն, մի՛ ըսէք անոր թէ ինչո՛ւ եկած էք հոս, այլ ըսէք թէ իր քով ծառայելու համար եկած էք:

Այդ միջոցին Վիշապը սենեակ մտաւ և խոզարածը տեսնելով, սոսկալի բերանը բացաւ զայն ուտելու համար: Բայց իշխանունին անոր առջև ծունկի դալով աղաչեց որ ժանոյին չվնասէ, որովհետեւ ըսու. «Այս տղան երկրի վրայ շատ դժբախտ ըլլալով, հոս եկած է աւելի բախտաւոր ըլլալու համար, Զեր ծառայութեան մէջ մտնելով»:

Այս խօսքերուն վրայ, Վիշապին բարկութիւնը կիջնէ և ժանոյի դառնալով կըսէ.

— Տղա՛յ, քեզի ծառայութեանս մէջ կընդունիս, միայն ուշադրութիւն ըրէ որ հաւատարիմ կերպով ծառայես: Ախորժ հիւանդ ձի մը ունիմ, աշիկա պիտի խնամես և քեզի ցոյց տալիք վարսակէս ու չոր խոտէն զատ ուրիշ կեր չպիտի տաս անոր:

Այս ըսելով առաջնորդեց ախոս, ուր սքանչելի ձի մը պառկած էր: Ժանօ ձին տեսնելով,

ԻՇԽԱՆՈՒՀԻՆ ԿԸ ԽՆԴՐԷ ՎԻՇԱՊԷՆ
ԽՆԱՅԵԼ ԺԱՆՈՅԻ ԿԵԱՆԲԻՆ

կը մտածէ թէ ասիկա ան ձին պէտք է եղած ըլլայ, որու մասին խօսած էր իրեն հիւանդ խողը և շատ կուրախանայ: Վիշապը կը քաշուի: Ժանօ կըսկըսի իր ծառայութեան և պառկած ձիուն վարսակ ու չոր խոտ կուտայ որ ուտէ:

Երբ ձիուն ուտելը կը դիտէր, յանկարծ ձին չեղու ևլլելով սկսաւ խօսիլ ու ըսաւ.

— Տղա՛ս, կը տեսնեմ որ շատ բարի սիրտ մը ունիս: Ես գիտեմ թէ իմ քոյրս հիւանդ խողը զըրկած է քեզ հոս: Բայց քու տուած այդ վարսակդ ու չոր խոտը օգուտ մը չունի մեզի: Հիմա պիտի երթաս Վիշապիդ պալատը, հոն պիտի փնտռես վառած կրակի մը մնացորդները ու ինծի պիտի բերես: Ես ատոնք ուտելով, անմիջապէս նորէն պիտի բուսնին թեւերս և քեզ ու իշխանուհին պիտի աղատեմ:

Ժանօ չուտ մը մտաւ պալատ, փնտռելով զըտաւ. մարած կրակները, հաւաքեց ու բերաւ ձիուն: Ձին կը լափէ այդ մոխիրն ու ամուխը և յանկարծ մորթը կսկսի փայլիլ, ոտքի կելլէ և իր երկու քովերէն մէյմէկ թեւ կերեան:

— Գնա՛, կըսէ Ժանոյին, պալատին մէկ սինեակին մէջ թամբ մը, սանձ, մտրակ և ձիաւորի հագուստներ ու հրաշագործ սուր մը կան, չուտ դաիր ու բեր զանոնք:

Ժանօ քիչ մը փնտռելէ ետք, կը գտնէ զանոնք ու կը բերէ ձիուն մօտ: Թամբը և սանձը կանցնէ ձիուն, ինք կը հագնի հագուստները և փոքրիկ խողարածը քաջ Ասպետ մը կը դառնայ: Ձին կըսէ.

— Գնա՛ւ և իշխանուհին հոս բեր, բայց ուշադրութիւն ըրէ որ Վիշապը չտեսնէ:

Ժանօ հազիւ իշխանուհին սենեակը մտած էր, երբ կիմանայ ահռելի Վիշապին մօտենալը: Շուտ մը պատուհանէն ցատկելով կերթայ ձիուն կը պատմէ պատահածը:

— Հոգ չէ, կըսէ ձին, վախնալու բան չկայ: Հիմա քեզ պիտի տանիմ գիմացի ծառին վրայ, ուր եօթը պիծակի բոյներ կան, պիտի ջանաս թէ բոյները և թէ մեղուները ջնջել հրաշագործ սուրովդ: Եթէ յաջողիս, Վիշապին գործը վերջացած է, որովհետեւ այդ պիծակին ամէն մէկ բոյնը Վիշապին գլուխը կը կազմէ:

Ժանօ կը ցատկէ ձիուն վրայ, սուրը ձեռքը կերթայ դրացի ծառը ու տեսնելով պիծակի բոյները բոլորն ալ կը ջախջախէ իր հրաշագործ սուրով ու յաջողութեամբ կը դառնայ ախոս:

Վիշապը իր գլուխներուն ջախջախուելէն ազդուած, ջղաձղական դողով մը ամբողջ ծառը կը շարժէ: Այն ատեն ձին ըսաւ.

— Հիմա գնա՛ւ իշխանուհին բեր, այլեւս վախնալու բան չկայ:

Ժանօ կը վազէ պալատ, կը տեսնէ Վիշապը փռուած իշխանուհին դրան առջև: Կը ցատկէ անոր վրայէն և իշխանուհին թևէն բռնելով դուրս կելլէ:

Վիշապը կաշխատի ոտքի ելլել, բայց չի յաջողիր:

Ժանօ և իշխանուհին կը նստին ձիուն վրայ և անոր ըսածին պէս աչքերնին կը գոցին:

Իսկ երբ աչքերնին կը բացեն, ապաւորին

պալատը իջած էին արդէն: Թագաւորը և պալատականները կը զարմանան եղածին:

Թագաւորը իր խոստումը պահելով, հարսանիքի մեծ ուրախութիւններ կընէ և ժանօ ու իշխանուհին կամուսնանան:

Անկէ ետք ալ ժանօ չի մոռնար կենդանիները: Միշտ երախտագիտութեամբ ու սիրով կը վարուի կենդանիներուն հետ և իր զաւակներուն ալ կը պատուիրէ այդպէս վարուիլ անոնց հետ, որովհետեւ իր երջանկութեան պատճառը կենդանիները եղած էին:

ՎԵՐՋ

ՍԻՐԵԼԻ ՓՈՔՐԻԿ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ,

Այստեղ կը վերջացնենք մեր առաջին պատմութիւնը: Եթէ կուզէք ասկէ յետոյ աւելի հետաքրքրական և բարոյալից պատմութիւններ լսել, ապա սեղէք մեր յաջորդ գրքոյկին:

2013

23528

Յանանարարութեանց համար դիմել՝

AGOP MARACHLIAN

Passage Covo

PLOVDIV — Bulgarie

Գ Ի Ն

ԵԵԵԵ

ՊՈԻԿՍՐԻՍ

5 ԼԵՎԱ

ՍՐՏԱՍՍՀՄԱՆ

1 ՅՐ. ՏՐ.

“ՊԱՐՏԷԶ,” ՄԱՏԵՆԱՇԱՐԻ

գրքոյկները լոյս պիտի տեսնեն

“ՊԱՐՏԷԶ”

մանկական ամսաթերթի

խմբագրութեան կողմէ :

